

Димитър Бежански

Жмульовци

Така му викаха не само в селото, ами и в цялата околия – Жмульо – с ударение на последната сричка. Всъщност какво точно значи Жмульо, не мога да ви кажа, но нашият Жмульо напълно заслужаваше прякора си. По-смотан, по-грозен и по-кутсузлия човек не може да се измисли. Ако на пътя има един-единствен камък, Жмульо ще върви, ще върви и ще улучи камъка, да се спъне в него. Ако зло куче се откъсне от синджира, друго може и да не ухапе, но Жмульовите гащи ще съдере. А пък лицето му – майко мила! Едното око – с перде, другото – кривогледо! Челото – два пръста, носът – като лимонадено шише и постоянно с капка на върха! Да погледнеш и да плюеш!

Да, обаче Жмульо – такъв, инакъв, но и той мъж, и в неговите жили кръв кипи, и на него му се приженило. И обявил той, че си търси булка – може да е мома, може и вдовица, на парясница също кандисва.

От нашата околия, разбира се, кандидатка за Жмульовица не се намери, но добри хора му препоръчали една вдовица от Босилеградско. Е, не била съвсем читава и тя, но какво толкова – жена е все пак, всичко си има! А като духнеш лампата, всички жени са еднакви.

И тръгнал Жмульо за Босилеградско. По онова време не се гледаха много-много визи и паспорти, като обясниш по каква работа си тръгнал, и нашите граничари, и сръбските – пускаха.

Така че стигнал Жмульо до нужното село, намерил нужната вдовица и ѝ се представил. Казал също така за какво е дошъл.

Леле, като се разфучала пустата босилеградчанка!

– Ти ли, бре! – рекла. – Бре, я се погледни, бре! Та я мойта (тук споменала една дума, която не е за цитиране), я мойта – рекла – с барут чу я напуним и чу я гръмнем, ама на тебе па не чу я дадем!

Като чул тия думи, Жмульо протегнал ръка да я прекъсне и казал:

– Ти – казал – не ме гледай какъв съм! Знаеш ли на снимка колко убав излизам!

Па бръкнал в джоба на сетрето и извадил една снимка.

И наистина! Като погледнеш снимката, няма да кажеш, че тоя Жмульо е оня Жмульо! Бомбе, вратовръзка и капката на носа хич не си личи!

Повъртяла босилеградчанката снимката в ръце, почудила се, поцъкала с език, пък накрая я притиснала до сърцето си и въздъхнала:

– Убаво! Айде! Води ме!

Така наш Жмульо се сдобил с невеста.

Защо, скъпи читателю, ти разказвам цялата тази история? Защото сегашните наши политици се държат точно като жмульовци. Не ни гледайте – викат – какво правим и какво можем, знаете ли колко хубави

предизборни програми сме съчинили!

А ние пък се държим досущ като босилеградски вдовици!

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3003>]